

Sag C-150/21**Anmodning om præjudiciel afgørelse****Dato for indlevering:**

5. marts 2021

Forelæggende ret:

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi (Polen)

Afgørelse af:

23. februar 2021

Parten i proceduren, der er pålagt en sanktion, hvis fuldbyrdelse udgør hovedsagens genstand:

D.B

Sag nr. [udelades]

AFGØRELSE

Den 23. februar 2021

Sąd Rejonowy dla Łodzi- Śródmieścia w Łodzi, Sekcja Wykonania Orzeczeń V Wydziału Karnego (retten i første instans i Łódź-Śródmieście, sektionen for fuldbyrdelse af straffesager i afdeling V for straffesager har

[Udelades] [rettens sammensætning]

efter et retsmøde den 23. februar 2021

i sagen **D.B.**

anlagt af Centraal Justitieel Incassobureau

om fuldbyrdelse af rettens afgørelse om bødestraf

i henhold til artikel 267 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (konsolideret udgave 2012 – EUT af 26.10.2012, nr. C 326) og artikel 15 § 2 i Kodeks karnego wykonawczego (straffuldbyrdelsesloven)

truffet følgende afgørelse:

- I. Den Europæiske Unions Domstol forelægges følgende præjudicielle spørgsmål om fortolkning af EU-retten:
1. Opfylder en afgørelse om at pålægge en bødestraf, der er udstedt af den nederlandske centrale administrative myndighed, som er udpeget i henhold til artikel 2 i rammeafgørelse 2005/214/RIA af 24. februar 2005 om anvendelse af princippet om gensidig anerkendelse af bødestrafte, der kan anfægtes ved appel til anklagemyndigheden, der organisatorisk er underlagt Justitsministeriet, kriteriet om en afgørelse, der kan prøves ved »en domstol med kompetence i navnlig straffesager« som omhandlet i rammeafgørelsens artikel 1, litra a), nr. ii) ? [Org. s. 2]
 2. Kan kriteriet om, at en afgørelse, der pålægger en bødestraf, kan anfægtes ved appel til en »domstol med kompetence i navnlig straffesager«, betragtes som opfyldt, hvis appel til en ret i første instans kun er mulig på et senere tidspunkt under sagens behandling, dvs. efter anklagemyndighedens afvisning, og det i nogle tilfælde nødvendigt at betale et gebyr svarende til den pålagte bøde?
- II. [Udelades] [sagen udsættes]

Begrundelse:

1. EU-retten

- 1.1 I femte betragtning til Rådets rammeafgørelse af 24. februar 2005 om anvendelse af princippet om gensidig anerkendelse på bødestrafte (2005/214/RIA: herefter »rammeafgørelsen«) angives det, at rammeafgørelsen respekterer de grundlæggende rettigheder og principper, som er anerkendt i artikel 6 i traktaten om Den Europæiske Union og afspejlet i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, særligt i dens kapitel VI.
- 1.2 Af rammeafgørelsens artikel 3 fremgår det, at bestemmelsen ikke indebærer nogen ændring af pligten til at respektere de grundlæggende rettigheder og retsprincipper som fremgår af artikel 6 i traktaten.
- 1.3 Artikel 20, stk. 3, i rammeafgørelsen giver mulighed for, at en medlemsstat kan afslå at anerkende og fuldbyrde afgørelser i tilfælde af, at en attest, der sendes af den udstedende stat, giver anledning til at formode, at der er sket en krænkelse af grundlæggende rettigheder eller retsprincipper som fastsat i traktatens artikel 6.
- 1.4 I henhold til artikel 1, litra a), pkt. (ii), i rammeafgørelsen forstås der ved »afgørelse« en endelig afgørelse, der pålægger en fysisk eller juridisk person en bødestraf, hvis afgørelsen er truffet af en anden myndighed i udstedelsesstaten end en domstol, for en handling, der er strafbar efter

udstedelsesstatens lovgivning, forudsat at den pågældende person har haft lejlighed til at få sagen prøvet af en domstol med kompetence i navnlig straffesager; [Org. s. 3]

2. Polsk ret

2.1 Artikel 611 ff, stk. 1, i kodeks postępowania karnego (lov om strafferetspleje, herefter »strafferetsplejeloven«) fastsætter, at såfremt »udstedelsesstaten« anmoder om fuldbyrdelse af en endelig bødestraf, har retten i hvis retskreds gerningsmanden har sin formue, oppebærer indtægt eller har sædvanligt eller midlertidigt ophold, kompetence til at behandle sagen.

3. Nederlandske ret

3.1 Centraal Justitieel Incassobureau er den centrale administrative myndighed med ansvar for opkrævning og inddrivelse af bøder udstedt i forbindelse med handlinger begået på Kongeriget Nederlandenes område.

3.2 En bøde udstedt af Centraal Justitieel Incassobureau kan påklages til anklagemyndigheden inden for seks uger. Hvis anklageren ikke er enig i klagerens påstand, har den dømte ret til at indbringe sagen for en ret i første instans. Hvis sagen vedrører en bøde på 225 EUR eller derover, er rettens prøvelse imidlertid betinget af betaling af et depositum svarende til den pålagte bøde.

4. Faktiske omstændigheder

4.1 Ved afgørelse af 17. januar 2020 blev D.B idømt en bøde på 92 EUR for overtrædelse af artikel 2 i den nederlandske lov om administrativ og juridisk håndhævelse af vejtrafikregler ved at have overskredet den tilladte hastighedsgrænse den 5. januar 2020. Afgørelsen blev endelig den 28. februar 2020.

5. Tvisten i hovedsagen

5.1 Den 22. september 2020 modtog Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia i Łódź (retten i første instans for Łódź- Śródmieście i Łódź) en anmodning fra den nederlandske myndighed om fuldbyrdelse af en bøde, der var pålagt D.B. [Org. s. 4]

5.2 Den 6. november 2020 henvendte den forelæggende ret sig til Centraal Justitieel Incassobureau med spørgsmål om klageproceduren for prøvelse af en afgørelse om pålæggelse af en sanktion og status for prøvelsesorganet. Svaret blev modtaget i retten den 22. februar 2021.

5.3 Den dømte udeblev fra de berammede retsmøder den 6. november 2020, den 8. december 2020 og den 23. februar 2021. Han afgav heller ingen erklæring.

6. Formaliteten vedrørende det præjudicielle spørgsmål og begrundelsen for forelæggelsen

6.1 Under hensyntagen til omstændighederne i den foreliggende sag, er Sąd Rejonowy (ret i første instans) den nationale domstol, hvis afgørelser der i henhold til artikel 267, andet punktum, TEUF, kan anfægtes. Afgørelser om fuldbyrdelse af domme truffet af en ret i første instans kan appelleres til en regional domstol (artikel 611 fh § 3, i strafferetsplejeloven).

6.2 Domstolens besvarelse af de præjudicielle spørgsmål, der er forelagt af den forelæggende ret, er afgørende for den korrekte fortolkning og anvendelse af de nationale bestemmelser, hvor rammeafgørelse 2005/214/RIA er gennemført, i den verserende hovedsag.

6.3 Set i lyset af Domstolens domme i 2019 og 2020 om en offentlig anklagers status som en »judiciel myndighed« i henhold til rammeafgørelsen om den europæiske arrestordre ¹, er der efter den forelæggende rets opfattelse stor tvivl om den juridiske karakter af afgørelser om bøder, der er udstedt af den nederlandske centrale myndighed, da dette organ har en administrativ karakter, og en klage over en afgørelse om pålæggelse af en sanktion skal rettes til anklagemyndigheden, og ikke til retten.

7. Den forelæggende rets holdning til svaret på det præjudicielle spørgsmål

7.1 Set i lyset af ordlyden af artikel 3 og artikel 20, stk. 3, i rammeafgørelsen og den rang, som artikel 6 TEU tillægger de bestemmelser, der beskytter grundlæggende rettigheder, bør der ved fortolkningen af artikel 1, litra a), nr. ii), i rammeafgørelsen, [org. s. 5], særligt med hensyn til begrebet »domstol«, tages hensyn til ordlyden af artikel 6 EMRK og fortolkningen af de normer, der er indeholdt i denne bestemmelse, der følger af retspraksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol i Strasbourg.

7.2 I henhold til retspraksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol i Strasbourg, er den grundlæggende betingelse, der garanterer en retfærdig sagsbehandling, at sagen behandles af en upartisk domstol, der ikke viser nogen træk af afhængighed af den udøvende magt ². Derudover er manglen på byrdefulde økonomiske eller retlige barrierer, der gør det vanskeligt at

¹ – Bl.a. domme i forenede sager C-508/18 og C-82/19 PPU samt C-489/19 PPU.

² – Menneskerettighedsdomstolens dom af 23.06.1981, 7238/75, Le Compte, Van Leuven og De Meyer v. Belgia, og af 19.04.1988., 10328/83, Belilos v. Schweiz.

indgive en klage, et vigtigt element, der gør det muligt at klage over en fejlagtig beslutning.

- 7.3** Den analyserede rammeafgørelse muliggør grænseoverskridende fuldbyrdelse af straffe, ikke alene pålagt af domstole, men også af administrative myndigheder. I en sådan situation skal den nationale lovgivning i den udstedende stat imidlertid give mulighed for at indgive en klage over en sådan afgørelse til en domstol, der har kompetence i navnlig straffesager ³.
- 7.4** Begrebet »domstol med kompetence i navnlig straffesager« blev analyseret af Domstolen i den præjudicielle procedure, der blev indledt af den tjekkiske domstol i Baláz-sagen ⁴. I dommen fastslog Domstolen for det første, at dette er et selvstændigt EU-retligt begreb, som skal undergives en selvstændig og ensartet fortolkning i hele Unionen ⁵. For det andet påpegede Domstolen, at der når der skal undersøges, om en given myndighed er en domstol i henhold til artikel 1, litra a), pkt. (iii), i rammeafgørelsen, skal tages hensyn til en række forhold, såsom om organet er oprettet ved lov, har en permanent karakter, virker som en obligatorisk retsinstans, anvender kontradiktorisk sagsbehandling, træffer afgørelse på grundlag af retsregler, og om det er uafhængigt ⁶. Denne myndighed bør også have kompetence til at foretage den retlige vurdering og vurdering af de faktiske omstændigheder, herunder mulighed for at bedømme beviserne og på dette grundlag at fastlægge den berørte persons ansvar og straffens adækvans.
- 7.5** I dommen i sagen C-216/18 LM angav Domstolen, at kravet om dommers uafhængighed er en del af kerneindholdet i den grundlæggende ret [org. s. 6] til en retfærdig rettergang, der er en afgørende garanti for beskyttelsen af alle de rettigheder, som borgerne afleder af EU-retten, og for bevarelsen af medlemsstaternes fælles værdier, der er nævnt i artikel 2 TEU, bl.a. retsstatsprincippet ⁷. Enhver medlemsstat skal sikre, at retsinstanser, der i henhold til EU-retten som »domstol« henhører under medlemsstatens retsmiddel- og proceduresystem på de områder, der er omfattet af EU-retten, opfylder kravene til effektiv retsbeskyttelse. Med henblik på at sikre denne beskyttelse er bevarelsen af disse retsinstansers uafhængighed imidlertid afgørende ⁸.

³ – artikel 1, litra a), pkt ii), i rammeafgørelse 2005/214/RIA.

⁴ – Domstolens dom af 14.11.2013, C-60/12, M. Baláz, ECLI EU:C:2013:733.

⁵ – Præmis 26.

⁶ – Præmis 32

⁷ – Domstolens dom af 25.07.2018, C-216/18 LM, ECLI:EU:C:2018:586, præmis 48

⁸ – Præmis 52 og 53

- 7.6** I ovennævnte dom fastslog Domstolen, at kravet om domstolens uafhængighed består af to aspekter: et eksternt og et internt aspekt. Det første eksterne aspekt indebærer, at den pågældende ret udøver sit hverv helt uafhængigt og uden at være underlagt noget hierarkisk forhold eller stå i afhængighedsforhold til nogen og uden at modtage ordrer eller instrukser fra nogen, og at den således er beskyttet mod indgreb og pres udefra, der kan bringe dens medlemmers uafhængige bedømmelse i fare og påvirke deres afgørelser. Denne uomgængeligt nødvendige frihed fra sådanne påvirkninger udefra fordrer visse garantier, som er egnede til at beskytte dem, der har til opgave at udøve den dømmende myndighed, på det personelle plan, som f.eks. uafsættelighed. Andre garantielementer, der blev angivet af Domstolen, er aflønning løn, der er passende i forhold til betydningen af det hverv, de udfører, og en passende udformet disciplinærordning ⁹.
- 7.7** Til gengæld hænger det andet interne aspekt sammen med begrebet upartiskhed og vedrører det forhold, at der skal være den samme afstand til tvistens parter og deres respektive interesser for så vidt angår tvistens genstand. Dette aspekt fordrer objektivitet og en fuldstændig mangel på interesse i sagens udfald ud over den strikte anvendelse af retsregler ¹⁰.
- 7.8** I forbindelse med Domstolens vejledning om begrebet uafhængighed af retsinstanser som diskuteret ovenfor, er det nødvendigt at undersøge, om den nederlandske anklagemyndighed, der behandler klager over bøder, der er pålagt af et administrativt organ som Centraal Justitiele Incassobureau, opfylder **[org. s. 7]** kravet om uafhængighed, der gør det muligt at behandle dette organ som en »domstol med kompetence i navnlig straffesager«.
- 7.9** I flere sager, der blev afgjort af Domstolen i 2019, var spørgsmålet fra medlemsstaternes side anklagemyndighedens status som udstedende myndighed for den europæiske arrestordre (herefter »EAW«). I dommen afsagt i de forenede sager C-508/18 og C-82/19 udelukkede Domstolen, at anklagemyndigheden kunne behandles som en uafhængig retsinstans i en situation, hvor myndigheden risikerer direkte eller indirekte at blive underlagt individuel styring eller instruktion fra den udøvende magt, såsom en justitsminister ¹¹, i forbindelse med vedtagelsen af en afgørelse om udstedelse af en europæisk arrestordre. Det er værd at bemærke, at Domstolen anlagde en sådan holdning til trods for, at anklagemyndighedens afgørelse om at udstede en europæisk arrestordre kunne appelleres, og på trods af erklæringer fra repræsentanter for den tyske side om, at instrukser i

⁹ – Præmis 63-64.

¹⁰ – Præmis 65.

¹¹ – Domstolens dom af 27.05.2018 i forenede sager OG og PI, C-508/18 og C-82/19 PPU, ECLI:EU:C:2019:456.

enkelte sager sjældent udstedes af justitsministeren, at de skal formuleres skriftligt og indgives til præsidenten for delstatens parlament ¹².

- 7.10** I sag C-489/19 NJ PPU ¹³ var genstanden for analysen den østrigske anklagemyndigheds status i henhold til EAW-proceduren. I Republikken Østrig instrueres anklagemyndigheden også af den føderale Justitsminister. Et vigtigt element i udstedelsesproceduren for EAW i dette land er dog, at anklageren ikke træffer beslutningen alene. Det kræver tilladelse af en domstol, der har fuld adgang til de instrukser, som er blevet givet i sagen, kan iværksætte egne undersøgelser eller selv udføre dem og træffe en selvstændig afgørelse. Desuden er afgørelsen om udstedelse af den europæiske arrestordre genstand for domstolsprøvelse. Denne særlige og afgørende rolle, som retten spillede i proceduren for udstedelse af den europæiske arrestordre, fik Domstolen til at anerkende anklagemyndigheden som den myndighed, der udstedte den europæiske arrestordre på trods af den entydige erklæring i dommen om, at den østrigske anklagemyndighed ikke opfyldte kravet om uafhængighed ¹⁴. **[Org. s. 8]**
- 7.11** I henhold til artikel 116, stk. 1 og 2, i forfatningen for Kongeriget Nederlandene, skal domstolene, deres organisation, sammensætning og beføjelser fastsættes ved lov.
- 7.12** I henhold til artikel 117, i forfatningen for Kongeriget Nederlandene udnævnes dommere, såvel som den offentlige anklager ved den øverste domstol for livet ved en kongelig anordning ¹⁵. Anklagere for den offentlige anklagemyndighed udnævnes af dronningen og kan fjernes fra embedet. I praksis afhænger beslutningen om udpegning af en given person til stillingen som anklager af justitsministeren ¹⁶.
- 7.13** I henhold til bestemmelserne i lov om organisering af den dømmende magt af 18. april 1927 (*Judiciary Organization Act*), ¹⁷ i Kongeriget Nederlandene består den dømmende magt af retter i første instans, appeldomstole og den øverste domstol ¹⁸. Disse organer er defineret af loven som domstole ¹⁹.

¹² – Præmis 79-90.

¹³ – Domstolens dom af 9.10.2019 i sag NJ, C-489/19 PPU, ECLI:EU:C:2019:849.

¹⁴ – Præmis 40.

¹⁵ – Grundlovens tekst: <https://www.rechtspraak.nl/SiteCollectionDocuments/Constitution-NL.pdf>.

¹⁶ – Marguery T.P., Unity and diversity of the prosecution services in Europe. A study of the Czech, Dutch, French and Polish Systems, 2008, s. 112-113: https://www.rug.nl/research/portal/files/2712234/14_thesis.pdf

¹⁷ – <https://www.rechtspraak.nl/SiteCollectionDocuments/Wet-op-de-Rechterlijke-Organisatie-EN.pdf>

¹⁸ – Sektion 2, i lov om organisering af den dømmende magt af 18. april 1927.

Derudover er offentlige anklagere en del af gruppen af organer, der deltager i retsplejen ²⁰.

7.14 Den nederlandske anklagemyndighed er underlagt Justitsministeriet ²¹. Justitsministeren er politiker og er ansvarlig for sine handlinger over for parlamentet. Ud over at forme ministeriets generelle strafferetlige politik gennem generelle retningslinjer, udøver denne mange beføjelser over sine underordnede anklagere, idet den bl.a. har afgørende stemmeret i udnævnelsesprocessen til en stilling og mulighed for at delegere anklagere til at arbejde i andre enheder i anklagemyndigheden. Derudover har anklagemyndigheden beføjelse til at give instruktioner til anklagere i individuelle sager. Manglende overholdelse af instruktionerne kan udgøre grunde til at indlede en disciplinærsag mod anklageren ²². Instruktioner skal som regel være skriftlige, men mundtlige instruktioner kan i undtagelsesvisse situationer udstedes. Det er også en regel, at indholdet af instruktionen skal indgå i sagen, men der er ingen sådan forpligtelse i en situation, hvor det er »i strid med statens interesser«, hvilket dog er et vagt begreb. Det skal også tilføjes, at [org. s. 9] nederlandske anklagere ved almindelige enheder i anklagemyndigheden ikke har immunitet, ikke udøver deres funktion på livstid og kan fjernes fra embedet.

7.15 Det er også værd at påpege, at Venedigkommissionen stærkt modsætter sig justitsministerens ret til at give instruktioner i individuelle sager. En lignende beføjelse, der ligger hos justitsministeren, ligger også hos generelstatsadvokaten i Republikken Polen, hvilket er blevet kritiseret af denne kommission ²³. Venedigkommissionen identificerer som upassende en løsning, hvor den lovgivende eller udøvende magt har indflydelse på, om der skal indledes strafforfølgning i en given sag, da det udelukkende bør være en anklagers beslutning ²⁴.

7.16 I henhold til ovenstående og under hensyntagen til kendetegnene ved anklagemyndigheden i Kongeriget Nederlandene, dens stilling i strukturen for det bredt forståede retsvæsen og indholdet af Baláž-dommen, opstår spørgsmålet, om den nederlandske anklagemyndighed kan betragtes som en

¹⁹ – Sektion 1a), i lov om organisering...

²⁰ – Sektion 1b), i lov om organisering...

²¹ – Marguery T.P., Unity and diversity...s. 100.

²² – Marguery T.P., Unity and diversity...s. 122.

²³ – European Commission For Democracy Through Law (Venice Commission), Opinion 892/2017 on the act on the public prosecutor's office as amended, pkt.113. Tekst i: [https://www.venice.coe.int/webforms/documents/default.aspx?pdffile=CDL-AD\(2017\)028-e](https://www.venice.coe.int/webforms/documents/default.aspx?pdffile=CDL-AD(2017)028-e).

²⁴ – European Commission For Democracy Through Law (Venice Commission), Report Nr 494/2008 on European standards as regards the independence of the judicial system: part II - the Prosecution Service, punkt 87(8). Tekst i: <https://rm.coe.int/1680700a60>.

»domstol med kompetence i navnlig straffesager«. Efter den forelæggende rets opfattelse er svaret på dette spørgsmål benægtende. Løsningen vedtaget i artikel 1, litra a), nr. ii) og iii), i rammeafgørelse 2005/214/RIA har karakter af en garanti for at kompensere for eventuelle mangler ved beskyttelse af grundlæggende rettigheder, der skyldes, at administrative myndigheder også har beføjelse til at pålægge bøder.

- 7.17** Henvisningen til en fuldstændigt uafhængig judiciel myndighed, der har kompetence til at foretage en materiel vurdering af beviserne, og som også i sin procedure anvender princippet *in dubio pro reo* eller princippet om individuel straf, er en mekanisme, der muliggør implementering af de grundlæggende funktioner i den kriminelle proces, og at den dømte kan gøre brug af sin ret til en forsvarer.
- 7.18** Det skal herved bemærkes, at muligheden for domstolsprøvelse er vigtig, særligt i situationer, hvor den første fase af »prøvelsen« vedrørende skyld- og strafspørgsmålet er fuldt automatiseret og er begrænset til kontrol af køretøjsejerens data og til at udskrive en afgørelse genereret af computersystemet, der derefter sendes til adressaten. For så vidt angår udstedelse af bødestrafte af den nederlandske centrale myndighed, er det ikke [**org. s. 10**] i overensstemmelse med reglerne for en typisk straffesag. Derfor påhviler det appelorganet, dvs. anklagemyndigheden, som ifølge den forelæggende ret ikke er et uafhængigt organ i Kongeriget Nederlandene, den fulde byrde ved gennemførelsen af de grundlæggende proceduremæssige garantier. Konsekvensen af en sådan slutning ville være muligheden for at afvise at anerkende og fuldbyrde en afgørelse truffet af Centraal Justitieel Incassobureau, fordi den stammer fra en myndighed, der ikke opfylder kriterierne i artikel 1, litra (a), nr. ii), i rammeafgørelse 2005/214/RIA.
- 7.19** Samtidig er det nødvendigt at undersøge den juridiske løsning, der ligger til grund for den nederlandske klageprocedure, hvorefter en klage over en afgørelse truffet af Centraal Justitieel Incassobureau, ikke tages til følge af anklagemyndigheden, og klagen derefter kan indgives til retten i første instans, Domstolens vurdering. Ifølge den forelæggende ret opfylder en sådan klagemekanisme ikke kravene i artikel 1, litra a), nr. ii), i rammeafgørelsen, hvorefter en appel skal indbringes for en domstol, der har kompetence i straffesager. Som det ser ud, giver rammeafgørelsen mulighed for direkte appel til en domstol uden at skulle udtømme nogen anden procedure. I Baláz-dommen blev der angivet, at appelproceduren ikke bør være genstand for overdrevne retlige eller skattemæssige barrierer²⁵. I betragtning af den specifikke, grænseoverskridende karakter af proceduren for tvangsfuldbyrdelse af bøder såvel som adskillige problemer i forbindelse med fuldbyrdelse af sanktioner, der er pålagt af den nederlandske

²⁵ – Præmis 46 i sag C-60/12 Baláz.

myndighed, signaliseret i præjudicielle forelæggelser fra polske domstole, er det yderst vigtigt, at en appel mod afgørelser, der pålægger disse sanktioner, skal være direkte og til et organ, der opfylder uafhængighedskriterierne.

- 7.20** Desuden er det ved en klage til retten i første instans over en afgørelse, der pålægger en bøde, ikke kun nødvendigt at gennemgå den fase, hvor anklagemyndigheden behandler sagen, hvilket forsinker tidspunktet for behandlingen af klagen og udgør en yderligere institutionel barriere, men pålægges også i nogle tilfælde afgiftsmæssige byrder. Hvis bøden er på 225 EUR eller derover, er betingelsen for at behandle klagen, at klageren betaler et depositum svarende til dette beløb. Ifølge den forelæggende ret kan en sådan **[org. s. 11]** udformning af klageproceduren i en grænseoverskridende situation udgøre en barriere, der afskrækker en udenlandsk statsborger fra at klage.
- 7.21** Den tvivl, der er præsenteret ovenfor, begrundes anmodningen om Domstolens præjudicielle afgørelse.
- 7.22** Af disse grunde har den forelæggende ret i henhold til artikel 267 TEUF truffet en afgørelse om forelæggelse, jf. punkt 1 i nærværende afgørelse.
- 7.23** [Udelades] [sagens udsættes]

SSR Monika Stefaniak-Dąbrowska